

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 10047

гр. София, 24.03.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в закрито заседание на 24.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

като разгледа дело номер **11056** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във вр. с чл.167, ал.2, т.2 от Закона за движение по пътищата и Наредбата за организация на движението на територията на Столична община.

Образувано е въз основа на Решение № 11912/06.11.2024 г. по адм.д.№ 11663/2023 г. на Върховния административен съд на Република България /ВАС/- Седмо отделение, с което е отменено Решение №3238 от 16.05.2023 г., постановено по адм. дело № 10892/2022 г. на Административен съд София-град и върнато делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд, и е по жалба на Д. С. С. срещу ПАМ-принудително задържане на лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , чрез техническо средство тип „скоба“ наложена на 09.11.2022 г. по смисъла на чл. 167, ал. 2, т. 2 от ЗДвП, издадена от „Контрольор автомобилен транспорт“ в „Център за градска мобилност“ ЕАД, [населено място].

В открито съдебно заседание на 19.03.2025 г. и в нарочна писмена молба от 20.03.2025 г. от страна на процесуалния представител на жалбоподателя адв. Г. е направено искане за отвод на съдебния състав, мотивирайки го с произнасяне на същия състав с решение № 25012/27.11.2024 г. по адм.д. №9062/2024 г., касаещ „абсолютно идентичен и аналогичен на жалбоподателя случай“, с мотиви, в които е „формиран отхвърлителен уклон“. Позовава се практика на ЕСПЧ.

Съдът намира искането за отвод за необосновано и несъстоятелно. Не са налице основания, които да налагат отстраняването на съдията от разглеждането на делото, визирани в чл.22 от ГПК.

Основанията за отвод са лимитативно дефинирани в разпоредбата на чл. 22, ал. 1 ГПК.

В случая не е налице нито едно от предвидените конкретни основания, посочени в т. 1 до т. 5 на цитираната разпоредба, в които случаи съдията е длъжен сам да се отстрани, а и такива не се сочат от жалбоподателя.

Не са налице и предпоставките, визирани в последната хипотеза на разпоредбата на чл. 22, ал. 1, т. 6 ГПК, съгласно която не може да участва като съдия по делото лице, относно което съществуват други обстоятелства, които пораждаат основателно съмнение в неговото безпристрастие.

Изложените от жалбоподателя, чрез процесуалния му представител обстоятелства, не биха могли да породят съмнение в безпристрастността на съдията по делото по смисъла на чл.6 §1 ЕКПЧОС доколкото съдът се произнася в рамките на събраните по съответното дело доказателства и конкретиката на казуса, и в този смисъл не е налице хипотезата за липса на „независим и безпристрастен съд, създаден в съответствие със закона“ по смисъла на Конвенцията. При преценката за наличие на основание за отвод съдът следва да държи сметка за собственото си отношение към страните. Извършените процесуални действия от страна на съдията- докладчик по хода на делото са ръководени от закона и от вътрешното убеждение на съдебния състав, в изпълнение и на указанията на ВАС, а не съставлява израз на лично отношение към страната, от която изхождат. В разглеждания случай не съществуват каквито и да е било обстоятелства, обуславящи предубеденост и/или заинтересуваност на съдията- докладчик по делото, включително не е налице идентитет между страните по спора в сочения съдебен акт и в частност по отношение на жалбоподателя. Следва да се отбележи, че в националното законодателство и в това на ЕС, вкл. в съдебната практика липсва забрана съдебен състав да разглежда две и повече дела, по които страна е едно и също лице, в това число и по аналогични казуси. Ето защо субективното възприятие на жалбоподателя във връзка с произнасянията на съда със съответен съдебен акт и то по друго дело, касаещ отделен правен спор, не съставлява основание за отвод. Още повече, че решенията на настоящата инстанция не са окончателни и подлежат на съдебен контрол. Съдебният състав е чужд на правния спор, с който е сезиран и не съществува никаква причина да не го разгледа обективно. В конкретния случай, досежно релевирувания от адв. Г. субективен подход, съдия- докладчик следва да подчертае, че няма никакви пристрастия нито към страните, нито към възникналото между тях спорно правоотношение, поради което следва да остави без уважение искането му отвод на съдия Елеонора Попова от разглеждане на делото. Във връзка с цитираната практика на ЕСПЧ следва да се отбележи, че посочените аргументи от страна на адв. Г. за отвеждане на съдията- докладчик по делото, са неотнормирани нито към създаване на съмнение за независимост на състава на съда към другите власти, доколкото не се установяват такива с ответника, нито със субективизъм или наличие на външни влияния, още повече на липса на правосъдие, поради което и ги намира за несъстоятелни.

Предвид изложеното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на Д. С. С., чрез адв. К. Г., за отвеждане на съдия Елеонора Попова от разглеждането на адм. дело №11056/2024 г. по описа на Административен съд София- град.

Определението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ:

